

DŮSLEDNÝ BŮH

Proto se namáháme a zápasíme, že máme naději v živém Bohu, který je Spasitel všech lidí, zvláště věřících.
(1Tm 4:10)

1. čtení: Žalm 119:97-112

Hlavní čtení: 1.Timoteovi 4:1-11

I. ČLOVĚK JE TVOR NEDŮSLEDNÝ

Milí bratři, milé sestry,

člověk je tvor nedůsledný. Často se nám nedaří správně začít. A když s něčím začneme, neumíme to dokončit. V mnoha oblastech života nejsme poctiví. Chybí nám pilnost, cílevědomost. Schází nám ten příslovečný *tah na branku*. Rychle nám v životě docházejí síly, nadšení, zápal a odhodlání.

Uvedu nejprve dva příklady z mého života, které vám jistě budou povědomé. Při návštěvě paní zubařky jsem slyšel větu: *Pane Kulíku, je potřeba, abyste si ty zadní zuby čistil mezizubními kartáčky*. Já jsem jí na to pohotově odpověděl: *Paní doktorko, vy mě vždycky umíte tak nadchnout. Slibuji vám, že minimálně tento týden budu mezizubní kartáčky používat denně. Jenže pak mě to nadšení zřejmě zase opustí*.

Druhý příklad: Nečtu knihy od začátku do konce. Spoustu knih jsem začal „louskat“ odprostřed. Nebo pročítám jen vybrané kapitoly. A mnoho knih, které jsem otevřel na straně „Předmluva“, jsem po prvních stránkách odložil. Tyto knihy smutně zírají z knihovny a vyčítavě na mě volají: *Tak sis mě neměl kupovat!*

Učebnicovým příkladem takového přístupu je vztah k Bibli. Kolik lidí začalo číst Písmo od začátku? Přečetli knihu Genesis, knihu Exodus ještě s odřenýma ušima dokončili. Ale po prvních dvou kapitolách knihy Leviticus Bibli odložili. A jiní zase začali tu *Knihu knih* číst až daleko za polovinou. Přečetli si nějaké evangelium. Ale jinam se nikdy nepodívali.

A tak můžeme pokračovat dál. Někdo sedí u televize, v ruce drží ovladač a přepíná jeden program za druhým. Když pak narazí na film, který se už pěkně rozběhl, třeba ho i dokouká. Ale co začátek? *To je jedno, zítra se stejně budu dívat na něco jiného*. Další má zase problém s dochvilností. A tak koncerty, divadelní představení, a třeba i bohoslužby prožívá sice do konce, ale ne od začátku. A někdo jiný zase není dostatečně vytrvalý, a tak se před koncem mnohých společenských akcí vypaří jak pára nad hrncem. Při prvním pocitu nudy prostě zmizí, pokud je to možné.

Ještě pár příkladů? Kolik křížovek jsme v životě nedoluštili! Kolik společenských her jsme nedohráli do konce! Kolik písniček jsme nedozpívali! V kolika jídlech jsme se jen šťourali! Kolik práce jsme v polovině odložili a už se k ní nikdy nevrátili! Kolik vět jsme druhým lidem nedořekli! A kolika lidem jsme v polovině jejich vyprávění přestali naslouchat! Kolikrát nás přestalo bavit soustavně pomáhat potřebným lidem kolem nás! A kolik lidí jsme touto svou nedůsledností už zklamali a zarmoutili! Kolika lidem jsme tímto svým laxním postojem ublížili! Co všechno jsme kdy nedostavěli, nedokopali, nepořezali, neuklidili, nespravili! Kolik učiva jsme se nikdy nedoučili! A při kolika modlitbách jsme před závěrečným *Amen* usnuli!

Jsmo lidé nedůslední. Nedůslednost nás provází od začátku do konce. Od narození do smrti. V tom jsme vlastně důslední: Jsme důsledně nedůslední. A každý z nás je nedůsledný v jiné oblasti. Když se zamyslíme, jistě hned na dvě tři oblasti, v kterých nám chybí *tah na branku*, přijdeme. Je smutnou pravdou, že nedůslednost často vnímáme a těžce neseme u našich bližních. To jejich nedůslednost nás štve a rozčiluje. Ovšem oni nám to vracejí: Naše nedůslednost zase vytáčí je.

II. BŮH JE DŮSLEDNÝ STVOŘITEL

Bratři a sestry, radostnou zprávou zůstává, že alespoň někdo je ve všech oblastech důsledný. Já to samozřejmě nejsem. Ani papež František to není. Písmo nám dnes připomíná, že Bůh je naprosto důsledný. Že Bůh pracuje a funguje s čistou precizností, pečlivostí a zápal. A tato pečlivost i zápal jej provází od nepaměti. A nikdy ho provázet nepřestane. Co si ve své věčnosti usmyslel, to také učiní. Co se zařekl, že udělá, to také dotáhne do konce. Co ustanovil, to platí. Náš Bůh je důsledný. Je důsledný jakožto Stvořitel i jakožto Spasitel.

Nejprve se zaměříme na to **stvoření**. Apoštol Pavel říká:

- ¹ *Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, ² jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. ³ Zakazují lidem ženit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, aby je s děkováním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu. ⁴ Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhnout nic, co se přijímá s díkyvdáním. ⁵ Vždyť je to posvěceno Božím slovem a modlitbou.*

Všimněte si: Pavel je přesvědčen, že žije v posledním čase. V době, ve které se celé stvoření chýlí ke svému konci, ke svému závěru. Boží království je za rohem. Nové stvoření v čele s Ježíšem Kristem nám už klepe na dveře. A byť je tomu už skoro 2000 let od chvíle, kdy Pavel tato slova napsal, nic se nezměnilo. My také vnímáme tuto dobu jako poslední čas. Nacházíme se v závěrečné fázi prvního stvoření. Vždyť od vzkříšení Pána Ježíše Krista a od sestoupení Ducha svatého se svět začal chýlit ke svému konci. Běží poslední kapitola lidských dějin. Bez ohledu na to, jak dlouhá tato kapitola ještě bude.

A teď: Přestože se stvoření nachází v porodních bolestech (Ř 8:22), přestože už uběhlo moře času od začátku stvoření vesmíru a naší planety, Bůh trvá na tom, že jeho stvoření je pořád dobré. Jak zní počáteční hodnocení Stvořitele?

- ***Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.*** (Gn 1:31)

Jeho stvoření bylo dobré na začátku. A bude dobré až do samého konce. Navzdory tomu, že my lidé stvoření stále ničíme, že se vůči světu chováme sobecky, vypočítavě, že kvůli naší hamižnosti nepečujeme o Boží stvoření často jako dobří pastýři, ale jako zlí vlci... Navzdory tomu stále zakoušíme dobrotu Božího stvoření. Kyslík. Zelené stromy a barevné květiny kolem nás. Střechu nad hlavou a teplo v domě. Něco na sebe a něco v peněženke také máme. A v neposlední řadě: Každý den smíme pít vodu a jíst rozmanité potraviny.

Pavel mluví výslovně o jídle, které Bůh dal člověku, aby díky němu byl živ. Jídlo je dobré. Udrží nás při životě. A když za ně Bohu umíme pěkně poděkovat, Bůh dostane to, co si právem zaslouží: Naši chválu. Naši vděčnost.

Dalším příkladem důslednosti Stvořitele je manželství. Vztah muže a ženy, který se před Bohem uzavírá. I manželství Bůh vymyslel. A ustanovil je jako stvořitelství až do skonání věků. (Žd 13:4) Ani manželství uzavřené mezi mužem a ženou nevymizí z tváře tohoto světa, dokud nepřijde Boží království. Tento jeho řád zcela nevymítí ani různí „pokrokoví“ politici a aktivisté, podle kterých je manželství jen kulturní, a tím pouze dočasná, záležitost. A je na nás křesťanech, abychom lidem kolem nás občas připomněli – slovy i naším životem – že manželství je Boží ustanovení. A že alespoň my je bereme vážně.

Až jednou budeme zakoušet věčnou radost v Božím království, zřejmě nebudeme mít potřebu jíst a pít, ani se vdávat a ženit. O tom mluví Pán Ježíš:

- *Když lidé vstanou z mrtvých, nežení se ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé.* (Mk 12:25)

Ale do té doby platí to, co Bůh od začátku světa ustanovil. Stvořil muže a ženu, aby ti dva byli jedno tělo. A dal jim různé dary, aby neumřeli hlady. A v tom je podivuhodně důsledný. My věříme v důsledného Boha, který když něco začal, tak to také dokončí.

II. BŮH JE DŮSLEDNÝ SPASITEL (ZACHRÁNCE)

A tím víc se tato důslednost objevuje tehdy, když přemýšlíme o Bohu jakožto o **Spasiteli**. O Bohu Zachránci. Co je svět světem, Bůh zachraňuje, Bůh nám lidem přináší spásu. Už před stvořením světa si přece vyvolil ty, které k víře v Krista v určitém čase, v určité životní fázi povolá a které svým Duchem nasměřuje do svého království. Slovy apoštola Pavla:

- ¹³ *Stále musíme děkovat Bohu za vás, bratří milovaní od Pána, že vás Bůh jako první vyvolil ke spáse a posvětil Duchem a vírou v pravdu,* ¹⁴ *abyste měli účast na slávě našeho Pána Ježíše Krista; k tomu vás povolal naším evangeliem.* (2Te 2:13-14)

A dnes dokonce Pavel tvrdí, že živý Bůh je *Spasitelem všech lidí, zvláště věřících.* (v. 10) Co tím má na mysli? Chce snad říct, že Bůh jednou přivede do své věčné náruče úplně všechny lidi? Ne! To rozhodně říct nechce! Vždyť by se tím postavil nejen proti svým vlastním výrokům (např. 1K 1:18; 2Te 1:9), ale třeba také proti učení samotného Pána Ježíše. (Mt 7:13)

Takže? Pavel tvrdí něco jiného. Podle něj Bůh zachraňuje všechny lidi v průběhu jejich života. Ale jen některé, kteří uvěří v Ježíše Krista, v jeho zástupnou oběť na kříži, a vyznají ho jako svého Pána, jen ty zachrání pro věčnost. A když se nad tím zamyslíme, pak zjistíme, že se to vlastně stále znovu děje. Mnozí lidé zakoušejí Boží různorodou záchranu, jeho péči, jeho pomoc, jeho laskavý zásah. Třeba uzdravení z nemoci. Nebo vysvobození z rukou zlých lidí. Nebo požehnání při cestě autem. Nebo třeba jen tu základní sílu vstát z postele, obléknout se, najíst se a jít do práce. Pro nevěřící lidi je to samozřejmost. Ale z našeho pohledu je to výraz Boží mnohotvárné péče o člověka. Bůh zachraňuje! Bůh vysvobozuje! A dokonce i ty lidi, kteří mu za to v životě nepoděkují. V teologické hantýrce se tomu říká „Boží obecná milost“. Dočasná milost, která se týká úplně všech lidí. Mluví o ní i Pán Ježíš v Kázání na hoře:

- ⁴⁴ *Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují,* ⁴⁵ *abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.* (Mt 5:44-45)

A k této Boží rozmanité péči musíme připočítat ještě ten úžasný dar víry v Krista. Mnoha a mnoha lidem se Bůh dal poznat jako Spasitel v Ježíši Kristu. Ti ho vzývají. Ti ho oslavují. Ti se snaží ním žít a poslouchat jeho vůli. A ti budou také jednou žít s Bohem věčně.

Bůh zachraňuje od samého úsvitu lidstva. Zachránil Adama s Evou, když se proti němu vzbouřili. Zachránil Kaina před odplatou za jeho podlou vraždu. Hlídal ho, aby Kaina nikdo nezavraždil. Zachránil i Ábela. Ne před časnou smrtí, ale pro věčnost. Chránil Saula, kterého – jakožto izraelského krále – zavrhl. Ochránil ho před Davidem. A tím víc chránil Davida, kterého si oblíbil, před Saulem. Chránil Kristovy učedníky. Tolikrát je vysvobodil z různých nebezpečí! A spolu s nimi i ty, kteří v Krista neuvěřili. Krásným příkladem je zrovna apoštol Pavel, když se plavil do Říma. Bůh tehdy zachránil Pavla i všechny, kteří byli na palubě s ním, před utonutím. (Sk 27)

Bratři a sestry, není nutné přidávat další a další příklady. My všichni jsme takových signálů Boží záchrany zaznamenali za život nepřeborné množství. Nejen u sebe, ale i u lidí kolem nás.

Bůh je tedy obdivuhodně důsledný Stvořitel i Spasitel. Od samého úsvitu lidstva zachraňuje člověka, vysvobozuje a provází ho. A některé lidi dokonce skrze Krista přivede až k branám věčné spásy.

III. DŮSLEDNÝ BŮH ŽÁDÁ DŮSLEDNOST

A teď: I po nás Bůh vyžaduje důslednost. Alespoň v jedné jediné věci. Přeje si a žádá po nás, abychom se ho v životě drželi, jako se děti drží máminy sukně. V tom máme být důslední. Máme stát ve víře v Ježíše Krista od začátku do konce. Nepleťme si to: To neznamená, že nesmíme nikdy zhřešit. Bůh ví o naší zásadní nedůslednosti, co se týče svatého způsobu života. My budeme hřešit dál. To je smutná pravda. Ale nesmíme od něj odcházet. Nemáme se od něj ani na krok vzdalovat. Nesmíme od něj odpadávat jako shnilá jablka ze stromu.

To se žel v té viditelné církvi čas od času děje: Že lidé odpadávají od Krista. A stávalo se to už tehdy, když byla církev ještě v plenkách. Apoštolové o tom mluví v jednom kuse. Dnes jsme to slyšeli z úst apoštola Pavla:

- ¹ *Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami...*

A třeba Jan tvrdí to samé:

- ¹⁸ *Dítky, nastala poslední hodina; a jak jste slyšeli, že přijde antikrist, tak se nyní vyskytlo mnoho antikristů; podle toho víme, že nastala poslední hodina.* ¹⁹ *Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale nezůstali s námi, aby vyšlo najevo, že nepatří všichni k nám, kdo jsou s námi.* (1J 2:18-19)

O dopředu o tom mluví i Pán Ježíš:

- ¹⁰ *A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět;* ¹¹ *povstanou lživí proroci a mnohé svedou* ¹² *a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.* ¹³ *Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.* (Mt 24:10-13)

Děje se to. A nesmí nám to být jedno. Měli bychom z toho být smutní, kdykoli se někdo začne od Krista vzdalovat, kdykoli někdo odpadne od pravé víry. A tím víc by nás to mělo rmoutit, když se to děje v našich rodinách, v našich sborech.

Ale neměli bychom z toho být příliš překvapení. Protože Písmo to říká jasně: Zvlášť v posledních časech se to bude dít často. Jedni budou selhávat v tom, že budou šířit nezdravé učení a lživé nauky. Budou tím vším svádět své blízké na scestí. A druzí těmto lidem budou ochotně naslouchat. Žel se to děje: Nedůslednost ve věcech víry. Nedůsledné následování Krista. Nedůsledné naslouchání pravému učení. Nedůsledný vztah k Ježíši. Nedůsledná víra, která někdy začne, ale skončí dřív, než člověk zemře. Víra, která v člověku zemře dřív, než zemře člověk sám. Víra, která je živá jen nějaký čas, třeba od narození po confirmaci, nebo od radostného obrácení do prvních zkoušek. (Mk 4:17) Víra, která nevydrží, neobstojí, nepřežije.

Možná nás Pavel chce trochu probrat. Nejspíš si přeje, aby se nám v hlavě rozsvítila červená kontrolka. Abychom se za lidi kolem nás, za naše bratry a sestry, nepřestávali modlit. A také sami za sebe abychom se modlili. Nám totiž musí nejvíce záležet na tom, abychom alespoň v této jediné věci byli konzistentní. Abychom alespoň v této jedné věci byli vytrvalí. Abychom důsledně důvěřovali Ježíši Kristu od začátku do konce. Abychom se cvičili ve zbožnosti. (v.7) Slovy listu Židům:

- *Toužíme jen, aby na každém z vás bylo vidět neutuchající horlivost až do konce, kdy se naplní naše naděje.* (Žd 6:11)

Amen.